

Єднаймося в Просвіті!

Пам'ятаєте, яка Божа найважливіша заповідь? Любити Бога і любити ближнього, як самого себе. Чому ми не любимо ближніх? Бо ми не любимо себе. Що значить любити себе? То значить розуміти свою власну гідність.

Любомир ГУЗАР

23 (649)

8 червня
2017 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Ірина Галаса * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://uaprosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодатець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ПЕРЕДАТИ В ДОБРІ РУКИ

Нині гаряча тема – газ. Власне не його калорійність чи навіть ціна, а рішення Стокгольмського арбітражу щодо відміни ідіотсько-звужальної формули, записаної у газовій угоді 2009 року між Україною і Росією, підписаної тодішнім прем'єром Ю. Тимошенко: бери або плати. Точніше потрібен тобі газ чи ні, використав ти його чи ні – плати.

Ця дражлива тема розіграла українську політику мало не до вибухових градусів. Але якщо спокійно й неупереджено оцінити ситуацію, то вся ця гаряча дискусія засвідчує де-факто початок президентської, а може, парламентської виборчої кампанії. Скажете зарано... Я теж такої думки, адже в країні – роботи не початий край в усіх сферах, зокрема й духовній, про яку за проблемами субсидій, пенсій, зарплат геть забули.

Оце у неділю на Трійцю побував на Меморіальному комплексі «Дем'янів Лаз» на традиційному вшануванні пам'яті жертв політичних репресій. Усе шанобливо, пристойно, традиційно: молебень, покладання квітів до могили, виступи. Голова обласної ради Олександр Сич, заступник голови облдержадміністрації Ігор Пасічняк, заступник міського голови Олександр Левицький, голова Братства ОУН–УПА Богдан Борович, керівник розкопок та ініціатор перепоховання жертв сталінського терору у цьому святому місці Роман Круцик, директор Музею визвольних змагань Ярослав Коретчук говорили про важливі історичні й політичні уроки, про важливість боротьби за волю й утвердження Незалежності...

«Дем'янів Лаз – це свідчення того, що може статися з народом, коли на його землю нападають чужинці. Саме тому пам'ять про історію та подвиги героїв, а також тих, хто віддав життя за рідну державу допоможуть відвернути лихо в майбутньому», наголосив Ігор Пасічняк. Зрештою, виступ кожного промовця може бути уроком пам'яті в будь-якому класі школи, ліцею, коледжу, училища і навіть студентській аудиторії.

А хто ж слухав такі мудрі речі наших спікерів? Кілька десятків ще рухівських активістів з 90-их та декілька націоналістів. А де ж молодь, де юнь, якій би мали передати естафету боротьби і тривоги за долю України ветерани-активісти дев'яностих, ті ж комбатанти ОУН–УПА, зрештою, де пластуни?..

На жаль, навіть неупередженим поглядом важко осягнути провалля на виховній ниві країни. Насамперед не вироблено систему такого важливого для молододі держави суспільного процесу. «Пласт», гра «Сокилі» – «Джура», уроки предмету «Захист Вітчизни», на жаль, не охоплюють всю юнь, починаючи з першого класу і бодай до випускного. Зовсім відкинене трудове й фізичне виховання. А варто б згадати, якою потужною і ступеневою була система виховання в донезалежні часи: жовтенята – піонерія – комсомол. Якщо б щось подібне, але наповнене нашою українською національною ідеологією, діяло у нас нині, то не довелось би очільникам виступати на безлюдних вічах і порожніх залах, переконувати переконаних.

Може, щось зміниться із запровадженням реформи в освіті. А поки потрібної системи не вироблено, послухаймо мудрої поради Блаженнішого Любомира Гузара: «Немає сумніву, що нам треба мудро та справедливо організувати наше суспільне життя. Але не достатньо перераховувати способи розв'язання труднощів, хоч би які мудрі та ефективні ці способи були. Кожна людина має конкретно, відповідно до своїх завдань і можливостей, здійснювати те, що справді може запевнити існування держави, якою повинна бути наша рідна Україна.

Нашим прагненням – а не просто мрією – повинно бути те, щоб усі ми, як добре виховані сини й доньки свого народу, здійснювали свої життєві завдання, вкладали свою частку в розбудову загального блага послідовними, справді богобоязливими зусиллями. У цьому нам, Боже, допоможи!».

Прислухайтесь!.. Ми зобов'язані передати українську справу у добрі руки.

Богдан ВІВЧАР

ЛАУРЕАТИ

ДЛЯ УКРАЇНИ ВІРНО ЖИЙМО!..

Визначено лауреатів премії імені Марійки Підгірянки 2017 року Івано-Франківського обласного об'єднання ВУТ «Просвіта».

У номінації «просвітянська діяльність» вагомої нагороди удостоєні: багатолітня голова первинного осередку ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка в селі Колінці Тлумацького району **Мирослава Камінська**, дослідниця творчості уродженки Білих Ослав Марійки Підгірянки, просвітянка, членкиня «Меморіалу» і Братства ОУН–УПА Калущини **Ірина Слезінська**.

У номінації «література» премією поетеси Марійки Підгірянки нагороджено членкиню НСПУ **Аделю Григорук** за книжки для дітей «Казочки для Тарасика», «До нас іде Миколай», «Хто мій друг», «Ростить великі», «На рідній землі» та працю з патріотичного, морального, духовного, естетичного виховання дітей та молоді, формування в підростаючого покоління українських національних ідеалів. А також просвітянина з села Коршів Коломийського району, члена НСПУ **Івана Війтенка** за збірку творів «Горіх у зеленому капелюсі», до якої увійшли вірші з дитячої збірки «Яблучка для їжачка» та інших книжок.

У номінації «мистецтво» престижної нагороди удостоєно збирачку й дослідницю автентичних вишивок, продовжувачку національних традицій у народному мистецтві **Любов Дрогомирецьку**.

Увічорок в с. Білі Ослави на Надвірнянщині біля пам'ятника Марійці

Підгірянці відбулося урочисте вручення премії її імені. Лунали святочні мелодії, пісні, в. о. голови обласної «Просвіти» ім. Т. Шевченка Михайло Січка дякував лауреатам за жертвну працю задля української справи. Завідділу культурно-масової роботи ОНД «Просвіта» Михайліні Боднар було вручено подяку голови ГО «Рідне наше село» Богдана Струка за сприяння у проведенні щорічного свята вручення премії їхньої землячки.

Після вручення відбувся концерт для мешканців села, в якому взяли участь сімейне тріо бандуристів Віваренків, юні вокалісти Ярина Тарас, Ярослав Андрусак, бандуристка Христина Сорока, Андрій Фуштей. Руслана Денєга завершила концерт піснею «Єднаймося в «Просвіті».

Богдан ВІВЧАР

ДУШЕВНЕ

МОЛИТВА У ФРОНТОВІЙ КАПЛИЦІ

У рідному селі Сороки на Івано-Франківщині чоловіка три скликання поспіль обирали головою, а на другому році вірної його мобілізували до війська. Зараз Батя служить за контрактом.

Цей козарлюга – Михайло Перегінчук. Він потрапив до 14-ої бригади, з якою згодом і підписав контракт. У підрозділі Михайла більше знають як Батю – чоловіка, який власноруч створює на передовій каплички.

«Нас змалку навчали, що діти з батьками мають відвідувати храм. Треба жити з Богом у серці, тому всюди, де зупиняється наш підрозділ, створюємо каплички. От, наприклад, у Красногорівці та Станиці Луганській вони з'явилися за лічені дні», – пригадує Михайло.

Необхідний інвентар, свічки, ікони привозять волонтери. Також допомагають земляки, які присилають на фронт частинку рідного краю – ікону. Бійці навідуються, сповідаються, приймають Причастя. Одного з воїнів навіть у цій капличці охрестили.

Так склалося, що до війни він не був охрещений. Тож сам виявив бажання і пройшов цей обряд на передовій. На той час у Красногорівці був священник зі Львівщини. Він і охрестив бійця-розвідника.

Батя ще й вірші пише – кажуть про Михайла побратими. Цей талант у чоловіка проявився саме на війні.

«Почав писати в Красногорівці. Перший вірш присвятив дружині. Коли є час і натхнення, рядки швидко лягають на папір. Пишу дітям, бійцям, місцевим мешканцям, тематичні вірші – до свят. На сьогодні маю в добірці з півсотні поезій», – розповідає скромний боєць.

Часу на улюблене заняття зазвичай бракує. Війна не питає, чи ти ситий, чи готовий до бою, чи боїшся, чи встиг зробити за життя щось значуще, розмірковує прикарпатець.

«Ніколи не забуду очі нашого побратима Богдана Корнелюка. То було на початку цього року. Ішов бій. Після вогню ворожої артилерії підключилися снайпери. Одна з розривних куль уразила хлопця. До нього побіг боєць із позивним Шумахер. Цей відчайдух неодноразово витягував поранених з-під вогню, проявив героїзм і цього разу. Коли ми виносили Богдана з машини, помітили, що він уже не дихає. А йому було трохи більше двадцяти...» – Михайло Перегінчук ставить свічку.

Коли навколо нікого немає, серце просить миру, а душа спокою, тоді найкращою розрадою є невеличка капличка на передових позиціях Луганщини.

РЕФОРМИ

НАС ЛІКУВАТИМУТЬ

Івано-Франківську сформують найбільший медичний округ, який включить у себе 480 тисяч населення.

Нещодавно в обласній клінічній лікарні відбулося засідання колегиї департаменту охорони здоров'я облдержадміністрації.

На засіданні розглянули питання, які стосувались організації медичної допомоги населенню в умовах формування округу, зокрема йшлося про жителів міста Івано-Франківськ, Косівського та Верховинського районів.

Начальник міського управління охорони здоров'я Марія Бойко детально розповіла про шляхи доступу до центру госпітального округу з території, які й будуть утворювати його. Це, за словами чиновниці, найбільший округ, який охоплюватиме понад 480 тисяч населення, і до нього входитимуть Тисменицький, Галицький, Тлумацький, Рогатинський райони та, відповідно, місто Бурштин. Також розповіли про концепційну структуру Івано-Франківського округу.

«Закладами II рівня, які повинні бути в окрузі – це Івано-Франківська центральна міська лікарня та міський пологовий будинок, який планується як перинатальний центр другого рівня. Всі інші заклади охорони здоров'я: міська дитяча клінічна лікарня, МКЛ № 1, центральні районні та міські лікарні будуть I рівня. Первинне надання медичної допомоги представлено п'ятьма поліклініками, які матимуть у своєму розпорядженні 170 дільниць та біля 10–15 амбулаторій», – зазначила начальник міського управління охорони здоров'я.

Зміняться правила надання медичної допомоги. Умови полягатимуть в тому, що між пацієнтом та лікарем будуть укладатись угоди.

САМ СОБІ ВИДАВЕЦЬ

КНИЖКА ЕСЕЇВ ЖУРНАЛІСТА

Журналіст Богдан Скаврон видав книжку репортажів, які географічно «прив'язані» до Прикарпаття. Збірка «Гори і люди» вийшла спільнокоштом.

Нагадаємо, наприкінці минулого року прикарпатський журналіст, випусковий редактор ІА ZIK Богдан Скаврон оголосив збір коштів на видання нарисів та репортажів з Карпат «Гори і люди». Кожному, хто підтримає видання, він гарантував примірник книжки.

Книжка на 260 сторінок складена з семи десятків історій про людей і про різні місця в горах – знамениті, маловідомі, незвичайні, легендарні, історичні, секретні й просто цікаві. Всі вони були написані за два десятки останніх років. Наприклад, одна з історій, пов'язана з подіями дванадцятирічної давності й тогочасним Президентом Віктором Ющенком.

Через обумовлену з видавництвом кількість сторінок та фінансову спроможність авторів довелось відмовитися від бонусних репортажів із «потойбіччя» – з румунських та болгарських гір. Щоправда, Богдан Скаврон запланував їх видання згодом – разом із репортажами інших авторів з інших цікавих гір світу – від Кордильєрів до Гімалаїв. Частиною історій він опублікував у мережі.

ШАНОВНІ КРАЯНИ! ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!

Передплачуйте газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):

на місяць – 5,00 грн.,
на півроку – 30,00 грн.,
на рік – 60,00 грн.

ЖИТТЯ ГРОМАД

НАМ СОНЦЕ СЯЄ
І ПРАПОР МАЄ...

На Трійцю в с. Церківна Долинського району відбулася посвята українського прапора з нагоди його першого підняття в червні 1989 року в урочищі Боднарівки.

На урочистість прийшли громади сіл Церківна, Станківці, Витвиця, Полянця... Біля церкви Св. Параскеви відправили Службу Божу за героїв, які віддали життя за волю і Незалежність України. Згадали і тих, які першими підняли синьо-жовтий прапор у ще радянській Україні, серед яких був долинанин Василь Січко, уродженець Долинщини Микола Гук, Микола Торко та інші. Героїв славили у піснях самодіяльні художні колективи району, їм присвячували поетичні рядки. Тоді, у 1989-му, прапор з Долинщини понесли на Стрийщину, ширячи Україною ідею і дух національного відродження. Про це говорили на урочистому вічу представники громади, влади, активісти громадських організацій.

Ігор ГУК, полковник запасу

АРМІЯ

РОБИ, ЯК Я

Аеродром вертолітного зльоту нацгвардійців базуватиметься у селі Ільці. Відпрацюватимуть бойову майстерність екіпажів у горах та на прикордонній території.

Вертолітні екіпажі будуть виконувати тренувальні польоти над територією району, удосконалювати навички управління в умовах високогір'я та відпрацювати інші умовні бойові завдання, інформує сайт «Верховина».

АКЦІЇ

ЗА ІДЕЇ — ГРОШІ

У Івано-Франківську стартував конкурс, який осучаснить озеро біля 21 школи. За ідею — п'ять тисяч.

Створити комфортне місце для відпочинку у Івано-Франківську — таку мету ставлять перед собою активісти щодо порятунку озера біля 21 школи. Невелика за розмірами водойма з часом перетворилась на калабаню, непридатну для відпочинку.

З ініціативи депутата міської ради від партії «Самопоміч» Петра Гречанюка оголошено конкурс на найкращий проект благоустрою території озера.

До конкурсу запрошують архітекторів, дизайнерів та проєктантів незалежно від кваліфікаційного рівня. У проєкті потрібно врахувати планування благоустрою прибережної території, облаштування окремих майданчиків для відпочинку і дозвілля дітей та дорослих, розташування та вигляд «якірного» об'єкту, можливі варіанти використання окремих частин території.

Роботи прийматимуть до 1 липня. Для реєстрації у конкурсі потрібно особисто занести проєктні пропозиції в офіс партії «Самопоміч» (вул. Грушевського, 22А) та надіслати на електронну адресу: konkursozero21@ukr.net. До заявки потрібно написати вік автора проєкту, вид зайнятості, контактні дані (адреса, телефон). За наявності можна додати портфоліо виконаних робіт.

ПРОТЕСТ

НЕ ТРЕБА ВІДБУДОВИ,
ЗБЕРЕЖІТЬ ФУНДАМЕНТ

Учасники Міжнародної наукової конференції, фахівці з археології, архітектури, мистецтвознавства та історії виступили з заявою, в якій проєкт відбудови Успенського собору у Крилосі назвали «категорично неприпустимим».

Спеціалісти наполягають, що необхідно припинити будь-які спроби незаконної (з огляду на Міжнародне й українське пам'яткоохоронне законодавство) відбудови давньоруського кафедрального собору XII ст. в селі Крилос Галицького району. Оскільки йдеться про фактично новобудову, яка знається автентичну субстанцію дощенту і безповоротно.

Нагадаємо, 7 травня в Івано-Франківську відбулася нарада, присвячена обговоренню питання відновлення кафедрального Успенського собору XII століття у селі Крилос Галицького району. Науковці виступили проти такої відбудови.

Колишнього очільника УГКЦ не стало на 85-му році життя.

Любомир Гузар народився 26 лютого 1933 року у Львові. У 1944 році сім'я змушена була покинути Україну. 1958 року Любомира Гузара висвятили на священника для служіння в Стемфордській епархії. У листопаді 1996 року владику Любомир призначений єпископом-

ЩИРО

СЛОВО ПРО
НАСТАВНИКА

Ректор Українського католицького університету отець Борис Гудзяк віддає належне архимандриту, який був його духовним наставником і провідником.

«Я знав патріарха Любомира Гузара майже все своє життя — маленьким хлопчиком з вигляду, бо часом приїжджав з батьками на літній табір, де він був парохом, пізніше він був моїм духовником і сповідником у семінарії в Римі. В Україні наше спілкування також було доволі близьким», — розповідає отець Борис Гудзяк на своїй сторінці у мережі.

За його словами, патріарх Любомир був надзвичайно обдарованою людиною — інтелектуально та емоційно, з неймовірною уявою і фантазією, з прекрасним оксамитовим баритоном, чудовим проповідницьким стилем.

«Він, мабуть, був найкращим проповідником у нашій Церкві протягом мого життя».

Проте, він був передовсім людиною молитви, монахом, який прагнув єдності з Богом. Як священник, архимандрит, архієрей він молився, щоб бути в єдності з Господом і провадив інших до такої єдності.

Для нього важливою була єдність Церков — він написав навіть цілий докторат про митрополита Андрея, його богослов'я і духовність християнської єдності та працю заради неї.

Він об'єднав наш Синод єпископів, який був при його виборі розділений. Він об'єднав українців, ставши для них духовним Батьком і найвищим моральним авторитетом.

Його любили таксисти, слухали молодь і старші, підприємці й митці, побожні парафіяни і ті, які не були вірними УГКЦ. Він об'єднував членів своєї Церкви і свого народу та прагнув поширювати цю єдність далі — працював заради примирення з поляками і євреями, мріяв про припинення цієї війни та примирення з росіянами.

Блаженніший Любомир лишив нам у спадок ще дві особливі риси, які нас з вами змушують задуматися і закликають до чеснот.

У світі, у нашій країні, де є жаждба влади й намагання її захопити будь-якою ціною, він владу віддав, відпустив, вразивши всю Україну своїм зреченням у 2011 році.

Просто відпустив владу...

Патріарх жив дуже скромно. Мав дуже мало речей, не любив розкоші. Звичайно, для Літургії, прослави Бога, він приймав традицію Церкви, красу, славу і навіть пишність Божої Служби, але в побуті був дуже скромний. Ця скромність передавалася у спілкуванні. А спілкуватися він міг з усіма, на різних мовах, у різних контекстах.

Це спілкування завжди було приправлене гарним легким гумором. Блаженніший умів щиро посміятися з самого себе. У цьому гуморі виявлялося його близькість до Божого таїнства, бо гумор і таїнство споріднені...»

ВТРАТИ

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ
БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР ГУЗАР

помічником Глави Української Греко-Католицької Церкви.

26 січня 2001 року на Надзвичайному Синоді єпископів УГКЦ він був вибраний Верховним архієпископом УГКЦ, а вже 21 лютого папа Іван Павло II призначив його кардиналом Католицької Церкви.

21 серпня 2005 року проголошено перенесення осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва.

Він був єпископом Української Греко-Католицької Церкви, кардиналом Католицької Церкви; від 28 січня 2001 року Верховний архієпископ Львівський, від 25 серпня 2005 року по 10 лютого 2011 року — Верховний архієпископ Києво-Галицький — предстоятель Української Греко-Католицької Церкви.

Коли йому було одинадцять, Західну Україну захопили комуністи і родина

виїхала до Зальцбурга, а згодом — до США. У Штаті Коннектикут він закінчив духовну семінарію. У зрілі роки працював викладачем у Римі, написав дисертацію про митрополита Шептицького.

1993 року вже в ранзі кардинала Гузар повертається до України, а 2001 року обраний главою Української Греко-Католицької Церкви. Дванадцять років тому відбувся історичний триумф УГКЦ — її головний офіс переїхав до Києва в новий собор.

2011 року Гузар передав керування церквою Святославу Шевчуку.

У найскладніші для країни часи Любомир Гузар завжди закликав спільноту жити в мирі й творити добро.

Поховали Блаженнішого у крипті собору Святого Воскресіння УГКЦ у Києві.

ВИБРАНІ ЦИТАТИ

БУТИ ЛЮДИНОЮ

Моє велике бажання — бути людиною. Багато зустрічаю осіб, але мало серед них людей і повному значенні того слова. Зустрівшись з такою людиною, ви відходите від неї кращі.

Ніхто не змушений робити зла. Ми завжди можемо навіть у найгірших обставинах робити добро.

Справжня, остаточна перемога стане можливою, якщо ми всі в повному значенні цього слова будемо поводитись як належить людям. Всі інші перемоги є лише частковими або уявними і ніколи не приносять справжнього миру.

Любов — це бажати ближньому добра і бути готовим цю свою зичливість, свій позитивний намір окупити навіть якоюсь жертвою, так би мовити, якоюсь незручністю чи трудностю для себе.

Християнин — це не ангел, а людина, яка вірить і змагається.

Бути настоятелем — це не тільки почесність. Це колосальна відповідальність. Чому? Бо людина — навіть дуже освічена — потребує певного проводу.

Використання Церкви у виборчих перегонах — це двосічний меч. Коли Церква піддається спокусі пристати до якогось кандидата, то завжди програє. Йдеться не тільки про нашу країну, а про весь світ. І добре, що програє, — бо це вчить.

Не можна забувати, що ми всі колись були молодими і про нас також старші казали, що ми нічого не варті, бо не такі, як вони. Якраз навпаки — молоді люди назагал є ідеалістами, бажать кращого. Тільки часто ми залишаємо їм такий світ, в якому нелегко жити.

Демократія — це пошана до гідності людей. Еліта — це люди, які відзначаються життєвою мудрістю. Мудрість полягає не тільки в знаннях, бо хтось може мати великі знання, а не бути мудрим. Мудрість — це здатність побачити дійсність в її контексті, цілісно.

Любов до України — це прекрасний слоган. Можна говорити палкі слова про любов до України: це ні до чого не зобов'язує. А любити треба українців, жителів цієї країни — це є любов до України.

Патріотизм, який вчить ненавидіти будь-кого, не є християнською чеснотою. Треба любити своє, бути готовим навіть віддати за це своє життя, але не робити цього коштом іншої людини.

Те, що я люблю своїх батька і матір, бабусю і дідуся, сина і дочку, братів і сестер, не означає, що я можу ненавидіти сусіда. Любов до родини не звільняє мене від пошани до мого ближнього, а радше навпаки, змушує мене замислитись, що він має свою родину, такий, як і я, і йому треба віддати належне. Не можна любити своїх, кривдячи чужих. У цьому полягає справжня християнська любов.

Людя, які не виховані в демократії, дуже подобаються короткі, швидкі й навіть насильні розв'язки.

У світі було б набагато менше зла, якби всі, хто має владу, розуміли, що в їхніх руках прекрасний спосіб служити іншим людям.

Не гроші є злом, а їх ужиток. Мало хто вмів бути багатим. Часто багатство людини не тільки спокушує, а й значною мірою руйнує.

Багатство не є лихом, а небезпекою. Той, хто вмів дати собі раду з тою небезпекою, може робити великі і добрі діла.

Я, дитина війни, бачив на власні очі, як дуже багаті люди за одну мить ставали злидарями. Це дуже сильна наука.

ФАКТИ

ЖИТТЯ ЯК Є

Архієпископ-емерит Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) Любомир Гузар відійшов у вічність. Про нього часто говорили як про людину, в присутності якої політики та олігархи замовкають. Він казав, що з життя треба сміятися, і був по-дитячому простим у спілкуванні.

ФАКТИ ПРО ЖИТТЯ
БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА

1. Любомир Гузар прожив у США 20 років, в Італії — 24 роки. Після 46 років еміграції у 1993 році повернувся в Україну та оселився біля Львова. «Мені стали сльози в очі. Я був на рідній землі», — так описував свої враження від повернення Блаженніший Любомир. Утім, отримати українське громадянство йому вдалося вже на посаді глави УГКЦ у 2001 році.

2. Він спілкувався українською, польською, німецькою, англійською та італійською мовами, хоч скромно зізнавався, що знає більше.

3. Був пластуном, належав до куреня з назвою «Червона калина», де його називали братчик Любо. На честь висвячення друзі-пластуні подарували йому чашку, яку попросили освятити нью-йоркського римокатолицького єпископа.

4. У 1977 році таємно без згоди папи Йосип Сліпий висвятив Любомира Гузара на Верховного архієпископа. Протягом 19 років він чекав підтвердження свого статусу єпископа.

5. Після смерті папи Івана Павла II у 2005 році Любомир Гузар став одним із кандидатів на Ватиканський престол (з-поміж 16 інших кандидатів).

6. Любомир Гузар очолював Українську Греко-Католицьку Церкву десять років (2001–2011). За цей час йому вдалося чи не найважливіше — перенести престол УГКЦ до Києва, фактично зробивши Церкву Всеукраїнською, поступово стираючи асоціації виключно з Західною Україною, а також просуваючи її на схід. Він також став першим в історії УГКЦ патріархом, хто зрікся престолу.

7. До останніх днів Любомир Гузар мешкав у семінарії в селі Княжичі біля Києва. Туди щодня приїздили різні люди, щоб порадитись або просто послухати його.

8. Втративши зір, він не міг писати власноруч, але надиктовував тексти, які виходили як колонки в різних українських виданнях. Він також є автором чотирьох книжок.

9. Якось під час інтерв'ю, коли Гузар уже був незрячим, один із журналістів запитав Блаженнішого: «Для чого вам годинник, ви ж не бачите?» — «А той дзигарок говорить» — відповів він.

10. Щодня о 20.00 Любомир Гузар вмикав «Радіо Свобода», щоб послухати підсумки дня та дізнатись останні новини.

ПРОЕКТ: ІНТЕРВ'Ю З ПРИВОДУ

ЛЮБОМИР СТРИНАГЛЮК:

ПОЧАТИ З ОЗДОРОВЛЕННЯ ДУШІ

Стринаглюк Любомир Володимирович – український письменник, літературознавець, журналіст, публіцист, член НСПУ та УАП, лауреат літературних премій імені Василя Стефаника та імені Леся Мартовича. Автор поетичних збірок «Медовий кумир», «Бентежні видива» та книжок «Знаки часу. Розпізнавання» та «Знаки часу. Розпізнавання. Небезпечні символи для нашої віри». За ці видання автора було нагороджено премією імені Патріарха Володимира Романюка та Митрополита Андрея Шептицького в галузі духовної літератури.

О. Б.: «Знаки часу» – вдалий комерційний проект. Ви як менеджер прогнозували йому успіх чи починали все-таки як літератор?

Л. С.: Я не думаю про комерційну складову, коли писав першу книжку, але був певен, що вона зацікавить. Я трохи розуміюся в особливостях книжкового ринку, можу передбачити успішність видання. Маю певний менеджерський досвід, бо вісім років тому заснував мережу книгарень «Назарет», однак не менеджерський підхід превалював під час писання і не він визначав, чи буде проект комерційним. Відносно успішними «Знаки...» зробив час (усміхається), бо надто вже в сучасному світі багато наплодилося різноманітної окультної атрибутики, магичних практик, а тому й зросла потреба навчитися розпізнавати, дешифрувати і тлумачити їхню символіку.

О. Б.: Що спонукало взятися за таку дражливу тему?

Л. С.: Питання декодування символіки – тема, котра

інтригує і вабить людей усіх вікових категорій. Це остаточно зрозумів, коли почав активно презентувати «Знаки...». І часто мене на зустрічах-презентаціях запитують про перший імпульс до написання. Цей поштовх, відбувся на одній із прощод Крилоса, коли я побачив польський плакат «Небезпечні знаки для вашої віри» і зауважив, як ним цікавиться молодь. Вже тоді про себе мовив: напишу книжку про символи. Бог почув мої слова. Трапилась слушна нагода – книжка з'явилася.

О. Б.: Змагалися з містикою і її адептами – справа ризикована...

Л. С.: Мені не залежить на змаганні. Процес роботи над «Знаками часу...» інколи був сповнений драматизму. Дуже важко писалися розділи про надто деструктивні, диявольські символи, які побутують у сатанізмі, т. зв. чорних месах, є елементами служіння дияволу, використовуються в магичних ритуалах. Ці розділи я постійно відкладав. І довелося докласти певних зусиль, щоб їх врешті дописати. Непросто виходила в світ перша книжка «Знаки часу. Розпізнавання», але ще важче було з появою другої. Не хочу оповідати про всі перипетії, краще подякую за молитву й підтримку всім добродіям.

О. Б.: Любите експерименти – в житті й літературі?

Л. С.: В літературі експерименти люблю. Бо є не тільки автором «Знаків...», але й поетом. Кожна справжня творчість – експеримент. В житті

люблю приємні несподіванки. Це щось дуже справжнє: перебувати в очікуванні дива.

О. Б.: Що можна очікувати від Вас незвичного в плані творчості?

Л. С.: Мрію колись написати дитячу книжку або книжки. Такі, щоб їх справді полюбили малюки. Ось...

О. Б.: Що для Вас означають премії та відзнаки?

Л. С.: Митець потребує визнання, а премії – один із компонентів цієї знакової відповіді на творчий посыл. В Україні літературний процес через відсутність мережі книгорозповсюдження, низький рівень освіти, нівелювання культури читання серед народу, брак підтримки письменників державними і недержавними інституціями фактично животіє, а не розвивається. Письменницька праця не визнається державою, водночас, шарлатанські заняття – хіромант, астролог, цілитель введени у ранг офіційних професій з відповідним пенсійним забезпеченням, стажем тощо. Але справжня література – теж високотехнологічна річ, потребує відповідних затрат, а також може

принести для держави надприбутки. Уряди провідних світових країн це добре розуміють. Тому й шанують своїх митців. А наші злродюжки при владі мають інші пріоритети.

О. Б.: В чому полягає Ваша громадсько-просвітницька робота, якщо не брати до уваги роботу і творчість?

Л. С.: Активно займатися громадською роботою я почав відносно недавно. Спонукою було неприйняття і несприйняття нав'язуваного нам образу України у всіх вимірах. Маса претензій спонукала і досі спонукає працювати заради довгоочікуваних змін. Вірю, що попри все ми такі вибором ту державу, якої варті. Серйозним позитивним духовним трансформаціям, а простіше – глибокому навіренню завдячую рідному згромадженню Воплощеного Слова, до якого ми разом з дружиною належимо як миряни. Просвітницьку працю дуже стимулювали згадані книжки з циклу «Знаки часу».

О. Б.: Сьогодні спостерігаємо в людині занепад духовного, нівелювання цінностей і масову апатію. Чому так? Чи можливо запустити процес супротивний?

Л. С.: Причин деградації безліч. Наш суспільний організм дуже хворий. З чого починати? Христос, який зцілював і навіть воскрешав людей, починав з оздоровлення душі. Перше, з чого б я радий почати українцям – позбуватися страхів. А друге: сповнювати серця любов'ю. Без Бога ні одне, ні друге не можливо зробити добре. Однак саме це й запустить процеси, протилежні деградації.

Підготувала **Оля БОЙЧУК**

ЕКСКУРСІЇ

ВКЛОНИЛИСЯ ТАРАСОВІ

На роковини перевезення праху Тараса Шевченка з Петербурга в Україну відбулася поїздка на Тарасову гору в Канів колективного члена міської «Просвіти» – активістів народної чоловічої хорової капели «Червона калина» та їхніх прихильників. Цьому сприяла міська влада Івано-Франківська і, зокрема, голова Руслан Марцінків. Адаже внесок цього місцевого колективу в національне відродження України неоціненний.

Виявити українську організовану силу на той час могли багатолюдні віча, живий ланцюг єднання, перепоховання убієнних в Дем'яновому лізі, відзначення різних історичних дат. Пісні козацькі, стрілецькі, повстанські у їхньому виконанні надавали найбільшого піднесення. Перший їхній концерт, присвячений 175-й річниці Тараса Шевченка, відбувся у травні 1989 року в Будинку культури № 1. Пізніше майже щороку капела з виступами виїжджала в Канів на могилу Кобзаря, за що була відзначена Почесною грамотою дирекції музею Т. Шевченка. Шевченківська тематика була й основою в репертуарі «Червоної калини»...

Вони пригадують виступ у Франції. На одному з концертів через організаційні непорозуміння капелі довелося експромтом давати друге відділення. Воно складалося саме з творів Т. Шевченка, які були успішно виконані капелою.

Під час поїздки учасники хорової капели ділилися враженнями й спогадами. У 1993 році вони вперше поїхали з концертом за межі України до Словаччини. Тоді там проводився фестиваль духовної пісні. Члени журі відзначили успішний виступ капели й наступного року отримали запрошення взяти участь у Міжнародному фестивалі народної творчості Королівства Великої Британії.

Їх слухали сім тисяч глядачів. Хорова капела за виконання твору Ніщинського «Закувала та сива зозуля» з драми Тараса Шевченка «Назар Стодоля» отримала найвищий бал – 94 зі 100. На фестивалі був присутній і посол України в Англії Комісаренко, який пізніше посприяв капелі у виступах і в інших містах Англії.

Спів українських козаків зачарував працівників мерії, підприємців, держслужбовців, духовенство і наше посольство у Франції. Пригадують, як українці в діаспорі фотографували біля пам'ятника Т. Шевченку на території греко-католицької церкви, як відправили панахиду на могилі Симона Петлюри. Із хвилюванням розповідали мені учасники «Червоної калини» про те, як відвідали могилу Провідника ОУН Степана Бандери, поховання Ярослава Стецька в Німеччині.

Полонили вони журі високим рівнем хорової культури, чіткою композицією і драматургією й на Міжнародному фестивалі в Афінах у Греції, присвяченому 100-річчю Олімпійських ігор. Звідти вони привезли диплом і срібну медаль. Для хористів це була висока нагорода, адже в журі входили музиканти з восьми країн світу.

Колектив капели «Червона калина» виконував важливу культурно-просвітницьку роль у боротьбі за становлення незалежної України, об'їздивши сотні міст і сіл Східної України. Пригадують тільки один фрагмент, як у 1991 році їхали з концертами у Запорізьку область. У с. Новояківка Орхівського району секретар парткому Красченко відразу заявив, щоб було «без всякого націоналізму, без флагов». У залі під час концерту при виконанні Гімну України пригрозив: «Хочеш, вставай, але завтра не одержиш соломи для худоби». Все ж за оглясками було видно, що наша пісня не залишила байдужим у залі нікого.

Хоч чимало учасників народної чоловічої хорової капели «Червона калина» відійшли у вічність, все ж ті, що залишилися зі своїм керівником, що вже теж у поважному віці (йому під 90) Володимиром Зваруном, поїхали цього разу у Канів, щоб це раз вклонитися Великому Синови України, покласти квіти і поспівати там його пісні.

До ювілею свого керівника вони планують відродити, відновити «Червону калину», щоб вона, як і колись, дарувала своїм шанувальникам українську пісню і берегла культурну спадщину.

Михайлина БОДНАР,
завідувачка культурно-масової роботи
обласної «Просвіти», учасниця поїздки

ДО ПЕРВНІВ

ТЕРМІНОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ

З ІСТОРІЇ СЕРЕДНЬОВІЧНОЇ РУСІ
ОБГОВОРЮВАЛИ НА КРИЛОСЬКІЙ ГОРІ

Впродовж 25–27 травня в Івано-Франківську та Княжому Галичі (с. Крилос) провідні медієвісти (історики, що вивчають середньовіччя) Білорусі, Польщі, Росії, Сербії та України порушили проблематику термінології та методології досліджень Русі. Організаторами III Міжнародної наукової конференції з циклу «Colloquia Russica» стали Центр медієвістичних студій ПНУ ім. В. Стефаника, Національний заповідник «Давній Галич» та Ягеллонський університет з Кракова.

Учасники конференції провели відкрити секцію на території заповідника в резиденції парафії Успіння Пресвятої Богородиці с. Крилос. Наукове засідання поблагословив місцевий парох о. Ярослав Жолоб, а від імені адміністрації Національного заповідника «Давній Галич» привітальне слово виголосив заступник генерального директора Семен Побуцький. Робота секції проходила у жвавих дискусіях і дебатах, пов'язаних із середньовічними назвами державних та церковних інституцій Галицької землі XI–XV ст.

Після завершення наукових обговорень учасники вповні відчули дух княжої столиці, відвідавши фундамент галицької катедрі XII ст., Успенську церкву XVI–XVIII ст., музей історії Галича (Митрополіччя палати), храм Св. Пантелеймона XII ст. церкву Різдва Христового XIV–XVI ст. й Старостинський замок XIV–XVIII ст. Окрім цього, завдяки військово-історичній дружині «Чорна Галич» (м. Львів / м. Івано-Франківськ) та пізнавально-ігровому комплексу «Ремісничка Підгородь» (с. Крилос) гості скуштували страви середньовічної кухні, ознайомилися з ремеслами та бойовим мистецтвом Галича XII–XIII ст.

Н. К.

ПРОФОРІЄНТИР

СОЦІАЛЬНИЙ ПРАЦІВНИК – ПРОФЕСІЯ НА ЧАСІ

Глобалізований світ переживає нелегі часи. Нові виклики часу потребують нових підходів держави до вирішення соціальних проблем. Адаже масштабні витіснення робочої сили з автоматизованих підприємств і перехід їх до сфери послуг. Першочерговою в цій ланці стає сфера соціальних послуг. А вона зорієнтована, в першу чергу, на суспільну стабільність, підвищення якості й тривалості людського життя, допомогу та підтримку соціально незахищених та соціально вразливих верств населення. Отож професія соціального працівника на часі: модна, престижна, необхідна...

Щоправда, в Україні державна політика в цій сфері не встигає за суспільним запитом. Цю прогалину намагається компенсувати масштабний волонтерський рух, який показав, що є багато людей, які відчувають внутрішню потребу, покликання і готові служити людям, надаючи їм допомогу й підтримку, виступаючи захисниками, рятівниками й порадиниками...

Коломийський педагогічний коледж, вивчаючи попит і пропозиції на ринку праці, вже протягом двадцяти років готує фахівців спеціальності «Соціальна педагогіка», а з 2016 року в закладі проводиться підготовка за спеціальністю «Соціальна робота» з додатковою спеціалізацією «Соціальний педагог».

Теоретичну підготовку студентів здійснюють висококваліфіковані викладачі, серед яких кандидати наук, викладачі-методисти й викладачі вищої категорії. Педагогічний колектив коледжу постійно вишукує новаторські ідеї та форми, концептуальні методологічні принципи, які сприяють професійному становленню і розвитку індивідуальності кожного студента.

Важлива увага надається практичній підготовці, а тому вже з першого семестру студентів залучають до різноманітних форм практики. Зокрема: навчальної практики з питань соціальної роботи в органах місцевого самоврядування та з питань соціальної роботи на виробництві; технологічної практики в органах соціального захисту населення, практики в освітніх установах. Для цього Коломийський

педагогічний коледж налагодив співпрацю з соціальними установами міста району: центром соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді; відділом у справах сім'ї, дітей та молоді та у справах неповнолітніх міської ради; територіальним центром соціального обслуговування населення; благодійними фондами «Карітас» і «Крокус»; товариством «Червоний хрест»; гериатричним будинком; міським центром зайнятості й іншими службами. Практика за спеціалізацією «Соціальний педагог» проводиться і на базі загальноосвітніх навчальних закладів. Студенти мають змогу вивчити фахову діяльність соціального педагога, аналізувати види соціально-педагогічної допомоги й роботи з дітьми, які потребують соціального захисту, зокрема з функціональними обмеженнями, які залишилися без батьківського піклування, учасників АТО та ін.

У коледжі є належне матеріальне забезпечення навчального процесу. Окрім бібліотеки й методичного кабінету, студенти мають змогу користуватися електронною бібліотекою, а мультимедійні аудиторії та комп'ютерні лабораторії створюють можливість застосувати новітні технології для викладання спеціалізованих дисциплін. Окрім того, студенти залучаються, а нерідко й самі стають ініціаторами, науково-практичних конференцій, семінарів, практикумів, конкурсів, містечьких, соціальних і благодійних проєктів, патріотичних і волонтерських акцій, що сприяє їхньому всебічному розвитку.

Отож випускники шкіл, учнів дев'ятих класів, які відчули прагнення працювати з людьми й допомагати їм, чекають у Коломийському педагогічному коледжі. Наші ж випускники далі навчаються в Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника і в інших престижних вишах України та Європи. Бо професія соціального працівника – це професія на часі, завтрашнього дня – заможного, стабільного.

Людмила ПРОКОПІВ,
кандидат психологічних наук, викладач
Коломийського педагогічного коледжу

НАТХНЕННЯ

У СТРЕМЕНИ ЧАСУ

ЗУСТРІЧ З ВІДОМИМ ПОЕТОМ ОЛЕГОМ ВІСТОВСЬКИМ У КОЛОМИЙСЬКОМУ НАВЧАЛЬНО-НАУКОВОМУ ІНСТИТУТІ

*Вслухайтесь, люди! Бо вам лихо буде!
Ділять Україну вкотре знов і знов.
Не спить, не дрімайте!*

І на герць ставайте...

Порятує Неньку Тараса любов!

Олег ВІСТОВСЬКИЙ

У Коломиїському навчально-науковому інституті відбулась зустріч з відомим українським поетом, публіцистом, перекладачем, журналістом, членом НСЖУ Олегом Вістовським. Про його життєвий і творчий шлях розповіла студентка 3 курсу Іванна Гриньків: «Олег Вістовський народився в мальовничому придністрянському селі Іване-Золотому Заліщицького району 1961 року, закінчив місцеву школу ім. О. Маковея в Заліщиках, згодом здобув медичну освіту в Київському медичному училищі № 2, став журналістом, пра-

цюючи в газеті «Колос» та навчаючись на факультеті журналістики Львівського університету ім. І. Франка...»

Студентка 2 курсу Уляна Гуцуляк подарувала присутнім поетичне слово Олега Вістовського, декламуючи твори з його збірки «У стремени Дністра».

Олег Вістовський друкувався в альманахах «Вітрила-82», «Подільська толока», журналах «Літературний Тернопіль», «Золота пектораль», «Бористен», газетах «Молода гвардія», «Літературна Україна». Він також редактор видання «За променем сонця». Двома виданнями у Чернівцях вийшла збірка поезій «У стремени Дністра» (видавництво «Прут», 2000, 2006). Під час зустрічі поет читав патріотичну та інтимну лірику, згадував життя і творчість Тараса Шевченка, говорив про

минуле й сьогоднішнє. «Тарас Шевченко і минуле, сьогоднішнє та майбутнє України нерозривно пов'язані. Моя поезія «Тарасова любов» передає думки про славного Кобзаря, про час і нас у ньому та події, які в серцях та думках кожного українця», – зазначив Олег Вістовський. Гість захоплююче розповів про своє натхнення і з радістю надав певні рекомендації тим, хто хоче пов'язати своє життя з творчістю.

Галина ВОЛОЩУК,
кандидат філологічних наук,
викладач Коломиїського
навчально-наукового інституту, просвітянка

МАЙСТЕР-КЛАС

ВІД ВОЛИНСЬКИХ МИТЦІВ

У Музеї писанкового розпису відкрито виставку творчого подружжя Ірини та Андрія Бондаруків з Луцька під назвою «Діти бавляться».

На виставці експонуються графічні роботи на склі, в яких Ірина Бондарук відображає замальовки з дитячого життя і побуту минулого, та колекція традиційних дерев'яних іграшок її чоловіка Андрія, майстра народних ремесел. Експозицію доповнюють дерев'яні забавки початку минулого століття, а також авторські писанки подружжя. Загалом представлено сто тридцять творів цієї мистецької сім'ї.

На створення графічних робіт художницю надихнули спостереження за дітьми, розповіді старших людей про своє дитинство, захоплення етнографією і давніми світлинами. Сюжети її робіт – прості й зрозумілі: від народження – до сватання, від Різдва – до Миколая...

Тему дитинства підсилюють дитячі дерев'яні забавки Андрія, створені автором на основі традиційної української іграшки з різних регіонів. Майстер має і власні моделі. Митець не тільки популяризує іграшки, а й вчить батьків створювати такі забавки для своїх дітей.

Луцькі гості провели на виставці тематичну екскурсію, а наприкінці мистецького заходу – майстер-клас, під час якого діти з ентузіазмом розфарбовували іграшки.

Оксана ЯСІНСЬКА, просвітянка

КОНФЕРЕНЦІЇ

ЮВІЛЕЙ РЕФОРМАЦІЇ ВІДЗНАЧИЛИ У ГАЛИЧІ

Цьогоріч світ ознаменує 500-річчя Реформації. Не стоїть остеронь цієї дати й Україна, про що засвідчує Указ Президента України Петра Порошенка «Про відзначення в Україні 500-річчя Реформації».

В умовах сучасного національно-культурного відродження нашої держави постає питання активізації релігії як невід'ємного компонента культурного процесу.

– Проведення Національним заповідником «Давній Галич», у співпраці з Відділенням релігієзнавства Інституту філософії імені Григорія Сковороди НАН України IV-ої наукової конференції «Авраамічні релігії і Реформація: формування протестантського символу віри у ідеології нової суспільної реформації (європейський й український контекст ідентичності)», є не випадковим, – зазначив генеральний директор заповідника Володимир Костишин. – Ми вбачаємо у цьому науковому форумі важливість напрацювань щодо вирішення актуальних проблем наукової комунікації, поширення результатів наукових досліджень задля безперешкодного розвитку науки та освіти в Україні.

Урочисту частину конференції Божим благословенням та молитвою розпочав декан Галицького деканату УГКЦ о. Ігор Бронівський.

З вітальними словами до учасників форуму звернувся представник Мінкультури Іван Папаяні, представник департаменту соціальної політики облдержадміністрації Василь Худяк, голова Галицької райдержадміністрації Микола Попович та інші.

Висновки та пропозиції викладені у резолюції конференції.

Ярослав ПОТАШНИК

ЗУСТРІЧІ

В актовій залі Орелецької школи відбулася зустріч із покутсько-буковинським композитором, автором пісень і виконавцем, нашим земляком Любомиром Романовичем Равлюком, який родом із села Устя. Він є лауреатом літературно-мистецьких премій імені С. Воробкевича та Марка Черемшини. Працює гостю у Чернівецькому обласному інституті післядипломної освіти, є художнім керівником народної аматорської чоловічої хорової капели «Дзвін» ім. Т. Стінкового, викладачів та співробітників Чернівецького національного університету імені Юрія Федь-

НАШОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

ВІЧНА ЗЕРНИНА

*Українська родина – зернинка народу,
Джерело поколінь і пісень глибина.
Українська родина –*

мати, батько, дитина –

України моєї берегиня свята.

Здавна відомо, що родина – то невичерпне джерело насаги, любові, відданості, піклування, турботи й захисту. Сім'я – найвища цінність на землі, яка робить життя кожної людини щасливим, повноцінним, плідним.

«Родина як вічна зернина на невмирущому полі життя» – під такою назвою відбулося в обласній бібліотеці для юнацтва свято родини, у рамках засідання клубу молоді сім'ї «Щаслива сім'я» (керівник – Марія Калинюк). На нього запросили три молоді сім'ї: Мельничук – Володимир і Катруся (юрист і держслужбовець); Майгутяк – батько Андрій, мати Ольга, синочок Святослав (родина фотографів, мандрівників); Білоконь – мати Анжела, доньки Валентина та Ліза (бізнеследі, багатодітна мати).

Кожна сім'я розповіла свою історію знайомства, спільного проживання у шлюбі, про свої захоплення, традиції.

ЗАВІТАЙТЕ

«МОЛОДІЖНА ГРАЖДА» У КОСОВІ

9–10 червня учасники «Майстерні сільських ініціатив» презентують понад 30 ініціатив, які вони втілили у 25 селах Івано-Франківської, Черкаської та Дніпропетровської областей.

На два дні Косівський районний центр дитячої творчості перетвориться на «Молодідню Гражду» – майданчик, де можна надихнутися прикладами ініціатив, які успішно реалізували 14–16-річні школярі у своїх селах. Тут можна також знайти однодумців для локальних змін у своїй громаді, отримати нові знання і навички у сфері громадської активності.

АНОНС

Івано-Франківське міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка
Обласний народний дім

ЗАПРОШУЄМО НА ВИСТАВУ МИКОЛИ КАРДАЩУКА

«КОВАЛІ СВОЄЇ ДОЛІ» У ПОСТАНОВЦІ ДРАМАТИЧНОГО ГУРТКА

с. ЦЕРКІВНА ДОЛИНСЬКОГО РАЙОНУ (РЕЖИСЕР – СТЕПАН ШТУРМАК).

Неділя, 11 червня, поч. о 15.00.

Народний дім «Просвіта», вул. М. Грушевського, 18.

Ласкаво просимо!

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА

ЧЕРВЕНЬ

(Поч. в № 22)

21 ЧЕРВНЯ

160 років народження **Кирила Ґеника** (1857–1925), громадсько-культурного діяча, друга Івана Франка, журналіста в Канаді, уродженця с. Нижній Березів Косівського району.

115 років народження **Йосифа Гірняка** (1902–1979), священника УГКЦ (був сповідником Г. Хомишина), вивезеного до ГУЛАГу за відмову перейти на православ'я, уродженця м. Коломия.

22 ЧЕРВНЯ

70 років народження **Романа Киселюка**, поета, прозаїка, краєзнавця, члена НСПУ, уродженця с. Делятин.

28 ЧЕРВНЯ

День Конституції України.

29 ЧЕРВНЯ

90 років народження **Івана Балагурака**, заслуженого майстра народної творчості України (1968), різьбяр, уродженця Косова.

30 ЧЕРВНЯ

День молоді.

110 років народження **Романа Шухевича** (1907–1950), генерал-хорунжого УПА Тараса Чупринки.

95 років народження **Марти Гай** (Г. Савицької-Голояд) (1922–2003), письменниці, учасниці національно-визвольних змагань, авторки автобіографічного роману «Дорога», яка проживала й похована у Бурштині.

ДОЛІ

НЕЗАБУТНЯ КСЕНЯ

Відійшла у вічність уродженка Шешор, якій присвячена відома пісня «Гуцулка Ксеня».

5 червня відійшла у вічність парафіянка греко-католицької церкви Св. Йосифа Обручника (Чикаго) бл. п. Ксенія Бурачинська-Данилишин. Та сама, справжня «Гуцулка Ксеня».

«Гуцулка Ксеня» – легендарна українська пісня, яка майже сто років не втрачає популярності. Її співають коханням, зарученим, на весіллях, уродинах чи просто на українських святах. Та мало хто знає, що оспівують у ній не якусь вигадану Ксеню або ж збірний дівочий образ, а цілком реальну дівчину, родом із Шешор. Її ім'я – Ксенія Бурачинська-Данилишин, пише «Ukrainian People».

Автором пісні є учитель з села Семиголів Сокальського району Львівської області Роман Савицький. Дата народження пісні – 1932 рік.

У ті роки Станіслав був значним центром української музичної культури. Активна участь у музичному житті міста була одним із найсильніших стимулів для композиторської діяльності. Свою літню відпустку Савицький проводив, як правило, у домі двоюрідної сестри Ірини Бурачинської, яка жила в селі Шешори на Косівщині. Сестра мала вродливу доньку Ксеню, яка дуже любила свого дядька Романа.

На одному з вечорів, коли молодь забавлялася під час вакацій, 10-річну племінницю Савицького обрали «королевою» вечора. Ксеня була дуже веселою і дотепною, кожному давала якісь доручення, а до свого дядька звернулася з проханням написати таку пісню, щоб уся Гуцульщина її співала! Незабаром така пісня була написана, а музику на прекрасні слова згодом написав І. Недільський.

У 1994 році влітку в село Шешори приїхала на відвідини рідних місць сама Ксенія Бурачинська-Данилишин, яка довгий час мешкала в місті Чикаго, штат Іллінойс в США. Вона побувала в гостях у родини Миколи Братівника, з яким влітку ще дітьми часто гралася.

Тут вона і розповіла, як саме народилася «Гуцулка Ксеня».

В. Селезінка, який провів дослідницьку роботу з творчості Р. Савицького, пише: «Р. Савицький зростав як співак і композитор. У Станіславі з охотою співали його пісні «Замріяний студент», «Гарна Олена», «Мрія», «Ах, любя мамо». Найщасливіша доля судилася «Червоним макам», що були написані в тому ж селі Шешори через три роки після «Гуцулки Ксені». І знову випадок, про який сам композитор розповідав так: одного разу в Надвірній дали йому під час концерту букет червоних маків. Співак тут же подарував ті квіти хористці Галі, в яку був закоханий. По обличчю дівчини скотилася сльоза. Невдовзі вона вийшла заміж за іншого. І тільки тоді Роман дізнався, що є повір'я: маки дарують тоді, коли розлюблять.

Пісні Р. Савицького живуть, кожна з них має свою цікаву історію створення.